

VÖRÖS ISTVÁN

Drótszonettek

1 (*Üvöltve töltheted az estéd*)

Georg Traklra gondoltam, és az élet
elmúlása csapott meg újra,
ő nem volt elég gyenge, hogy kibírja
a háborút, ezt az ocsmányi egészszet,

mi minket is megéget,
az embert belőlünk kinyírja,
lelkünkbe túr a végzet ujja,
mint aki épp kitépi a herénket.

Amputálóorvos siet
oda, segít, hogy szakszerű legyen még
a műtét, figyel. Ha mindent kivett

a kolléga, a terhét már levették
rólad, és nem kell lenned férfinak:
üvöltve töltheted az estéd.

2 (*Egy portugál-szonett*)

Hogy mit mondtál, azt nem hallotta senki,
mert senki nem figyelt ránk most se, és
én meg nem hallok jól, az a kevés,
ami élér, a nemhallást jelenti,

az Úr hiánya a diskurzusunk belengi,
na, nem mintha neki nem jutna létezés,
vagy létre szóló kezdeményezés,
a két világból nem övé a lenti.

Hát nélküle kell kiépíteni
itt mindent, ami isteni.
A két világból miénk mind a kettő.

Csak azt tudnám egyszer megérteni,
miért csak az ember lehet zseni,
s a szerelem mitől rettentő?

3 *(Egy Brecht-fraktál)*

Nem illünk hozzád, fejedelmi szív!
Nem áltatsz azzal: van saját utunk,
ha szembe jössz, talán még nem ütünk.
Ígéreted téged ma visszaszív.

Te leváltod a népet boldogan,
buszon hozatsz helyette másikat,
aki az igazságra épp süket.
A tetoválás vagy egy ördögön.

A patkószög egy elveszett napon,
a tintafolt egy gyűrött honlapon.
Hagyj el minket, igyál magad,

legyél a bor alján a könny, amit
egy fuldokló a mélységbe levitt.
De hogy ki vagy, azt végre ne tagadd!

4 *(Önkéntesrendőr-állam)*

Muszáj, hogy a diktátor palotában
lakjon, és arra fusson is neki,
hogy miből, senki meg nem kérdezi,
s ez ne is legyen fontos önmagában,

az életünk, e mintaállam,
a jólét címét elnyeri,
kinek volnának ellenérvei,
ha nem úgy kell érvelni, mint korábban.

Áramszünet lett éjjel otthon, és
nem országhatár, bedőlt kerítés
véd: az önkéntesrendőr-állam.

A padláson műhold-vevő,
rovarinvázió az új erő,
s az ég is kék úgy általában.

5 (*Kék úgy általában*)

Az ég is kék úgy általában,
s a kamrában a kóbor-áram,
mint vágy a fényben, egymagában,
elmerül rút tévéadásban,

jár föl-le, rövidzárlatot csinál.
A víz konnektorba csorog be.
Mindez hogyan hat az erkölcsre?
A pénz nem épít, hanem csak kivár.

Nézd, mennyi kín a virtuális térben!
Már senki se maradhat meg egészben,
nyakát drótposta vágja el,

a képzelet meg erre így felel:
Fölösleges is nekünk annyi fej,
ha elveszik felét, megértem.

6 (*A sors, a sör, a sor, a szőr*)

Drótból lettem, dróttá leszek,
a belső feszültségeimben
a véletlen is ott zizeg,
nem szólhatnék rólad se szebben,

se jobban, se alaposabban,
mert más hatalmat többé nem hiszek,
mint ahogy most szikrázok önmagamban.
A sors forró vaslapra önt vizet.

A sör már régen nem hideg.
A sor is rám került, ráng az ideg,
de szerencsére drótból van az is.

A szőr kihajt a laptopomból.
a borbély, ha meglátja, tombol.
Az ember mélye él, a felszíne hamis.

7 (*Attól tartok*)

Attól tartok, a világ arca új,
attól tartok: álarc, de nagyon ronda,
attól még dicsérik naponta,
a változáson nincs mért felvidulj,

valaki végre csak kimondta:
rég nem a jópofa a jó,
rég nem a normális való,
nem is segítség kell kínodra.

Legyél te végre újra szolgál,
de ne legyél te, mert az tiltva:
fölösleges egyénieskedés.

A szabadságodat kinyírta,
hogy valaki ki bírta
nyírni. És ez tettnek nem is kevés.

8 (*Átokfinomítás*)

Nevet cserél föld és pokol
csak aszerint, hogy hol vagy éppen,
a mennyországból könnyedébben
lesz borzalom helye, ahol

te még teszel-veszel, játszadozol.
Mért nem ragadsz már a mesében,
mi rólad szól, és annyi érdem
támad belőled, neked válaszol,

hogy be kell lássam, hálátlan vagyok,
ha rád hozok egy átkot, mégpedig nagyot,
de kevesebbel nem elégszem,

lebontalak, bár sok híved zokog,
kiengedem a rejtett állatod,
hogy végre titkaidból legelésszen.

9 (*Pár tollas jó fazon*)

Aki repülni tud, szabad marad.
Egy denevér csapong az éjszakában,
a sötét lelkében a kóboráram.
Ha lélekről a szó szabad,

ha nem foglalták le röpképtelen
struccok, ugartyúk, kik folyton áradoznak,
magukat tartják tollas jó fazonnak,
de minden mondatuk hasonlat

arra, miről egyfolytában hazudnak.
Ám egyszer még megkérdeszem,
ha rajtuk áll, mi lesz velem,

mi mindent kívánnának önmaguknak.
Aki repülni tud, az elszökik
a füstön át a ritka éterig.